

Terhandstelling

John Hölsgens
*is journalist en schrijft
 daarnaast al zestien jaar
 columns en gedichten.
 In 2020 kreeg hij de
 diagnose apneu. Sindsdien
 gebruikt hij een cpap.*

'Zo Johan, dat is een tijd geleden!' Terwijl ik die woorden uitsprak bij het betreden van de apotheek dacht ik snel na over hoeveel jaren er vergleden moesten zijn sinds ik deze oude bekende voor het laatst sprak. Ik kwam tot minstens tien. Binnen zo'n periode kan er veel gebeuren en dat was dan ook het geval. Bij onze laatste ontmoeting leefde ik vast nog in de veronderstelling dat ik hartstikke gezond bezig was en onverwoestbaar bovendien. Een tia, diagnose apneu en drie verschillende medicijnen verder zag de wereld er op mijn 52e toch een tikkie anders uit.

En hier was ik dan, om voor de eerste keer medicijn nummer vier op te halen. Diabetes type 2 en apneu zijn natuurlijk geen onbekenden van elkaar, maar ik had toch echt gehoopt deze tablet nog even buiten de deur te houden. Helaas, het gevecht met de weegschaal voer ik nog altijd met wisselend succes. De praktijkondersteuner had bij het laatste consult bovendien gewaarschuwd dat we met mijn medische achtergrond beter geen extra risico moesten nemen, de cijfers logen er nu eenmaal niet om.

Vlak voor ik de apotheek binnenliep had ik nog geërgerd gedacht aan de nota die ik de dag ervoor van de zorgverzekeraar ontving. Die liep tegen de zeventig euro. Wat kon dat zijn? Nadere bestudering van de rekening zorgde acuut voor een verhoogde bloeddruk: het bleek puur te gaan over de optelsom van alle 'terhandstellingen' van mijn medicatie in de afgelopen periode. Als ik binnen mijn branche voor iedere handeling een dergelijk tarief zou hebben gevraagd, had ik al lang kunnen stoppen met werken. Daar kwam bij dat ik onderhand wel weet hoe mijn medicijnen eruit zien en hoe ik ze dien in te nemen. Ook alle bijwerkingen ken ik inmiddels wel uit mijn hoofd.

De nieuwe pil had dankzij internet geen geheimen meer voor me. Ik zou nog meer dorst krijgen, dus ik moest veel drinken – en daar werd waarschijnlijk geen bier of wijn mee bedoeld – waardoor uiteraard ook het wc-bezoek zou toenemen. Dus voor die wetenschap hoefden ze me geen 10 euro extra te rekenen, bedacht ik toen ik de medicijnenwinkel betrad.

En nu stond Johan daar dus, die me met een grote grijns van boven tot onder bekeek. 'John, kerel! Hoe gaat het ermee? Gezond en mager kunnen we niet zeggen, toch?' Het was Jean-Paul Sartre die ooit zei: 'L'enfer, c'est les autres' (de hel, dat zijn de anderen). Ik zou het anders willen zeggen: de hel, dat zijn mannen van vijftigplus onder elkaar.

Een rekening voor terhandstelling? Pfff, smartengeld zou je in een apotheek moeten krijgen.

'Nadere
 bestudering
 van de
 rekening
 zorgde acuut
 voor een
 verhoogde
 bloeddruk'